

Les pomes d'or

Baltasar Porcel

Les pomes d'or

“L'aire deturat, la lluminositat primera de la lluna plena amarant cautelosa i blava la llarga vall. Veig Carla que se'n va, lleu ombra errant entre les vagues ombres opalines. De més enllà dels turons, la silueta dels quals em recorda les tortugues gegants desovant immòbils en els sorrals perduts, sorgeixen les remors agòniques de la mar. La nostra existència! Quin ardent cúmulo de desitjos insaciables...

Em creia que el vent havia escampat les velles cendres, i heus ací que, sobtadament, comencen a dreçar-se de nou, assedegades de vida, de la meua vida, i fins i tot, venjatives. Aquesta nit tinc la sensació que alguna cosa encara indefinida i tanmateix implacable s'ha apoderat de l'estiu i de mi”